

Sandhedens Øjeblikke

Sandhedens øjeblikke

Mogens Sørensen

© 2026 Mogens Sørensen

Print-on-Demand, København 2026

ISBN:

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institution og virksomheder, der har indgået aftale med CopyDan, og kun indenfor de rammer, der er nævnt i aftalen.

2. Kapitel

Solen bagte, men Østre Anlægs træer var begyndt at gulne. Der var ingen børn, der legede på boldbanen i parkens nordøstre hjørne; de var i skole for at få udleveret bøger og skemaet for det kommende skoleår. Østre Borgerdyd Gymnasiums skoleklokke overfor brød stilheden. Den første linde strøm begyndte at gå ud ad døren, og nogle blev stående og snakkede.

Blandt dem var Kim, Frank og Mikkell. De to sidste var høje, og den ene af dem var lidt kraftig og brunhåret. Den anden var lys med et fast, kantet ansigt, der gjorde udseendet mere voksent end hans reelle alder. Kim var noget mindre og havde mørkt, let bølget hår. Ved hans ene øre havde han arret, som han vanemæssigt gned på med hånden.

— Skulle vi ikke gå hjem til mig? foreslog Mikkell.

Det syntes de andre var en fin idé. De gik sammen ad Dag Hammarskjölds Allé ud mod Trianglen, mens de drøftede deres sommerferieoplevelser.

Da de gik ind i huset på Rosenvængets Allé med den forsømte have, var de to tvillinger allerede hjemme. Mads var fordybet i et videospil og var ikke meget for at slippe det. Malene gav dem et knus, hvorpå Mikkell gik ud og ordnede ostemadderne. Efter at han havde

smurt dem, satte de sig og spiste, mens de snakkede om første skoledag.

Telefonen ringede, og Mikkel tog den.

— Ja, goddag. Er han ikke? Han gik hjemmefra i morges, samtidig med at jeg gik i skole. Nå, ja...

Hans smil var forsvundet, da han lagde røret. — Det var min fars chef. Han siger, at far ikke er mødt.

De blev tavse. Kim, der sad ved siden af Malene, mærkede, at hun begyndte at pille febrilsk ved hans ærme, og han lagde en hånd på hendes arm. Mads slap spillet og så betænkelig ud.

— Satans også, sagde Frank, — har han ... gjort det i løbet af sommerferien?

Mikkel rystede på hovedet.

— Han har lovet ikke at ville gøre det mere! råbte Malene, så det skar i øret på Kim.

Frank rejste sig. — Kom, Kim, vi to går hen og ser efter ham på beverdingen.

Kim fulgte efter Frank, så Mikkel blev alene med tvillingerne. Mads gik over og lagde en arm om sin tvillingsøster, og Mikkel holdt om dem begge.

Sekundviseren på deres stueur syntes at gå som en minutviser, mens de ventede. Endelig gik døren derude, og en rusten røst sang: — Jeg har det, åh åh, så dejligt...

— Hold nu kæft, og kom ind og få den

bøhmand sovet ud, lød Franks stemme.

Entredøren gik op, og den midaldrende mand vaklede ind flankeret af Kim og Frank, der holdt ham oppe. De to store drenge fik ham anbragt i en lænestol; han blev fjern i blikket og mumlede uforståelige sætninger. Med besvær fik de ham ind i hans soveværelse, hvor de anbragte ham på sengen.

— Bare han ikke mister jobbet på det, sagde Mikkkel, — vores økonomi er hård nok i forvejen.

— Jeg har en aftale med min mor, sagde Frank, — jeg må gå nu.

— Det er i orden, svarede Mikkkel. — Bliver du her lidt, Kim?

Kim nikkede.

Frank vinkede farvel og gik, og de to andre drenge gik ud til tvillingerne.

Mikkkel tog røret, ringede til farens arbejdsplads og forklarede sagen. Malene satte sig til klaveret og spillede, mens Mads kastede sig igen over sin PlayStation.

— Jeg havde håbet, at det aldrig ville ske mere, sukkede Mikkkel. Han havde gået i mange år og ventet på at få lidt frihed; det var en hævning at bære rundt på ansvaret på den måde. — Jeg var rygende forelsket i Mette, en pige fra min klasse på min gamle skole, og jeg troede, jeg havde en chance, men da hun fandt ud af situationen, trak hun følehornene til sig.

— Det kan være, du ikke har mødt den rigtige endnu, sagde Kim.

— Ja, måske, men pigerne foretrækker den tjekkede playboy med mange penge.

— Vi skulle måske sige ligesom Frank, at vi ikke har så travlt.

— Ja, Frank er flink nok, men der er noget, der irriterer mig ved ham. Han er altid så rigtig og forsømmer aldrig noget i skolen. Jeg kan godt blive lidt træt af det.

— Ja, jo, tøvede Kim, — men han har hjulpet os med de vanskelige lektier. Din lillebror har også fået hjælp af ham.

— Ja, da, men jeg er lidt træt af, at det altid er ham, der får ros af lærerne, og så skal han altid moralisere. Det bliver spændende, hvad det er for nogle abekatte, vi skal gå i klasse med. Der var ikke nogen af pigerne, der var særligt kønne, syntes jeg.

— Men jeg har det håb, at det er nogle mere voksne typer, vi skal gå med. Jeg var ved at være træt af det barneskolepjat, vi oplevede sidste skoleår.

— Ja, det var lidt trættende, men vi skal nok ikke forvente et sammenhold som i folkeskolen.

— Måske ikke.

De snakkede et stykke tid om deres oplevelser i tiende, og så skulle Kim gå. Han var hjemme før sine forældre og fik lagt sine

bøger frem. I går havde han været i en boghandel og købe indbindingspapir, så han startede med at binde bøger ind.

Hans forældre kom hjem, mens han var i gang. Hans far var den første.

— Hvordan var første dag? spurgte han.

— Foreløbig god, svarede Kim.

— Hvem skal du gå i klasse med?

— Det var kun en time i dag, jeg kender dem ikke endnu, sagde han med et smil.

— Var du hos Mikkel?

— Ja.

— Hvordan har han det?

— Fint.

— Hvad med Frank? Var han også med?

— Ja.

— Var Mikkels søskende hjemme?

Kim gjorde alt for ikke at vise sin irritation.

— Ja.

— De er vel også begyndt i skolen?

— Ja, da.

— Hvor stor er din klasse?

— Jeg fik det til cirka tredive, men der er altid nogen, der stopper tidligt.

— Ja. Er det nogen på din egen alder...?

— Ja, en stor del.

— ... eller er der nogen, der er lidt ældre?

— Jeg finder nok ud af deres alder, når jeg er begyndt rigtigt på skoleåret.

— Er det alle dine nye skolebøger? spurgte faren og pegede på bogbunken.

— Ja.

Døren gik igen. Det var hans mor.

— Nå, hvordan er det gået? spurgte hun.
Kim holdt ansigtet i de rette folder.

— Det er gået godt.

— Hvad er det for nogle, du skal gå i klasse med?

— Det kan jeg sige om et par dage, det var kun en time i dag.

— Hvad har du ellers lavet?

— Været ovre hos Mikkel.

— Hvordan går det med ham?

— Fint.

— Var Frank der også?

— Ja.

— Det er dejligt, I skal gå i klasse sammen.
Var Mikkel søskende også hjemme?

— Ja.

— Hvor gamle er de, som du skal gå i klasse med?

— Det finder jeg ud af.

— Er de på din egen alder?

— Nogle af dem ser sådan ud.

Nu havde hans far lavet kaffe, og mor havde taget kager med hjem. Det var kager, som Kim godt kunne lide, men han tænkte mest på at komme ind på sit værelse og slappe af, mens hans far snakkede om, hvordan tilværelsen var blevet meget bedre, siden han havde forladt sin første skole; hvordan de ikke længere behøvede at være urolige for hans karakterbog; hvordan de kun hørte godt om ham fra lærerne, og at det ikke længere var en klasse, der gik på druk.

Hans mor snakkede også om, hvor dejligt det var, at han var begyndt på noget nyt, og at der ikke længere var samme grund til bekymring som før.

— Det er også godt, at dit sår er helet, sagde hans mor.

— Så må du hellere lade være med at spille helt en anden gang, tilføjede hans far.

Kim kvalte et suk. Den havde han hørt mange gange siden episoden i Øster.

På et tidspunkt sagde han tak for kaffe og gik ind til sig selv, hvor han med et suk faldt ned på sovesofaen.

3. Kapitel

Da Frank ankom en morgen en måned efter skolestart, summede det i klasselokalet. Det var et stort lokale, et af de største på gymnasiet, men i lighed med de andre var det malet i hvidt og blå med brune døre. Bordene stod i en hestesko – ikke som i folkeskolen, hvor de stod som enkeltborde, og eleverne sad sammen to og to. Her fordelte de sig i grupper omkring hesteskoen.

Solen stod lige på vinduerne og dannede et firkantet mønster på den væg, der var modsat vinduesvæggen. Whiteboardet hang der, som om det ventede på, at timen skulle begynde.

Frank kom som sædvanlig fem minutter før tiden, da han foretrak at komme i god tid. Han placerede tasken på sin plads og gik ud i opholdsrummet.

En mørkhåret fyr kom hen til ham og daskede blidt til ham.

— Hvad så, Frank? Kommer du til festen i aften?

— Ja, det gør jeg.

— Skal du have en kæp i øret?

— Nej, det skal jeg ikke.

— Du er sgu altid så hellig. Slår du dig aldrig løs, mand?

— Det rager ikke dig.

Den mørkhårede rystede på hovedet og gik

hen og snakkede med en gruppe ved et andet bord.

Mikkel ankom og satte sig overfor Frank.

— Hejsa.

— Godmorgen, Mikkel. Frank smilede og klaskede kammeraten på håndfladen. — Du regner vel med at komme i aften?

— Ja, jeg håber det, svarede Mikkel, — men du ved ... jeg ved jo aldrig...

— Ja, jeg ved det, sagde Frank og nikkede. — Jeg er lige blevet spurgt, om jeg skulle have en kæp i øret.

— Jeg har fået druk nok i mit liv, sagde Mikkel.

Kim ankom og satte sig.

— Godmorgen, Kim, råbte de begge og klappede ham på skulderen.

— Hej med jer. Så er det i aften, der skal festes.

— Jeg håber, at jeg kommer, sagde Mikkel.

Kim nikkede.

Klokken ringede. De rejste sig og bevægede sig ind i klasselokalet. De havde fundet deres faste plads i bunden af hesteskoen, hvor læreren havde frit udsyn til dem fra katederet. Det summede stadig af snak, indtil en lærer omkring de tredive trådte ind og sagde: — Guten Tag. Deres sproglærere hilste altid på det sprog, de underviste i. De tog tyskbøgerne

frem.

— Vil Mikkel læse det første afsnit og oversætte? spurgte læreren.

Mikkel nikkede og begyndte at læse. Da hans udtale ikke var korrekt, stak flokken på langsiden i et latterhyl.

— Hold op med det pjat! sagde læreren bestemt. Mikkel var blevet usikker, så hans videre oplæsning blev skæmmet af en stammen, der fik flokken til at hyle endnu mere. Han følte, at det prikkede over hele kroppen, og at han nærmest måtte blive helt lille, helst usynlig.

— Luk røven! råbte Frank.

En pige med langt, lyst hår kom med en bemærkning om barnlighed.

Mikkel nåede til vejs ende med afsnittet og blev bedt om at oversætte. Det gik roligt fremad, men da han oversatte schützen med at skyde, ville latteren ingen ende tage.

Deres lærer kiggede med et olmt blik på langsiden, som de højeste latterbølger kom fra. — Så kan vi passende høre Birgit. Husk lige for en ordens skyld, at der ikke står 'ha ha' i teksten!

Den bemærkning udløste en fnisen, der snart fortog sig. Birgits ansigt blev alvorligt, men hun klarede oplæsningen rimeligt. Da hun skulle oversætte, var hver eneste sætning forkert.

— Skulle du ikke koncentrere dig mere om at lære sproget frem for at sidde og gøre nar af andre?! vrissede læreren. Birgit vred ansigtet i en grimasse.

Resten af timen gik med, at den nye lektie blev gennemgået. Da klokken ringede ud, blev de fleste siddende. Der var ingen grund til at gå langt væk; det første frikvarter var kort.

— Hvorfor skal de kællinger altid sidde og fjante i timen? sagde Kim.

— Jeg er kold i røven, svarede Mikkkel.

Den mørkhårede fyr nærmede sig Mikkkel med et grin.

— Nå, Mikkkel, skal du have en kæp i øret i aften?

— Nej, det skal jeg ikke, svarede Mikkkel.

— Det må du da. Æblet falder ikke langt fra stammen.

— Luk røven, din fucking lort! råbte Frank.

— Nåh, kan lille Mikkkel ikke svare for sig selv?

— Han kan i hvert fald give dig nogle på hovedet! råbte Mikkkel og for med knyttede næver mod ham. Frank og Kim tog fat om ham og holdt ham tilbage. De fik ham beroliget, og Frank beordrede den mørkhårede dreng til at skrubbe af.

—

Efter næste time havde de et længere frikvarter og satte sig i opholdsrummet på deres stamplads. Alle klasser og kliker havde deres stambord, hvor de slog sig ned, og de tre havde også deres.

— Nå, skal vi følges til festen i aften?
spurgte Frank.

— Forhåbentlig lærer vi nogle at kende i vores klasse, sagde Kim.

— Det skulle gerne være fra en bedre side end den, vi så i tysktimen, svarede Frank.

De andre nikkede.

De aftalte tid og sted, hvor de skulle mødes.

Det blev snart slut på dagen. En strøm af unge mennesker løb ud ad porten, let klædt på til det lune vejr. De tre store drenge gik ind ad den nærmeste låge til parken, hvor de satte sig på en bænk og trak hver sin sodavand op. Kim efterlignede en skabagtig fnisen, der fik de to andre til at le.

— Du lyder sgu ligesom dem, grinede Frank.

— Altså, Frank, du må ikke sige sgu, sagde Mikkel med diskantstemme. De andre lo. Frank begyndte at snakke engelsk med bevidst dårlig udtale, og Kim optrådte med den skabede latter.

— Uh, jeg har knækket en negl, sagde Kim med den samme diskant, — så må jeg hellere blive hjemme, jeg ser ikke rigtig ud. Mon mit

hår sidder rigtigt, hvis jeg skulle blive hørt i lektionen?

Mikkel begyndte at sige noget, der tydeligt var forkert, og Kim lavede igen den skabagtige latter. Mikkel blev dog hurtigt alvorlig.

— Jeg tror ikke, at lærerne bliver ved med at finde sig i det.

Frank nikkede. — Det virker, som om vi er i folkeskolen igen.

Mikkels mobiltelefon ringede. Ved at se på displayet konstaterede han, at det var hans lillesøster.

— Nå, ja ... nå ... ja, men jeg kommer.

Han meddelte sine to kammerater, at han måtte tage hjem. Hans far var faldet i vandet igen. Han sukkede og gik rask af sted.

— Det er ikke sjovt for nogen af dem, sagde Kim, da han og Frank var alene. — Hans far er jo ellers rar.

— Uha, ja, og nu skal vi afsted i aften og feste, mens han skal kæmpe med problemerne.

— Jeg har det heller ikke godt med det, men vi skal jo ikke bare blive væk på grund af det.

Frank nikkede. De blev enige om at gå hjem og nete sig til festen, og så gik de hver til sit.

4. Kapitel

Frank var ikke en af dem, der hadede mandage. Han glædede sig til en ny uge. Så snart han var ude af døren efter det sædvanlige morgenritual og de sædvanlige skænderier, følte han sig godt tilpas. Nu sad han i opholdsstuen, hvor han kiggede på lektien til første time. Hans klassekammerater hviskede. Det måtte være noget om festen i fredags, som han havde forladt tidligt, da han ikke var den store festabe. Han fangede sætningen: — Sådan en luder.

Den nye pige, der var startet i klassen sidste mandag, ankom. Mia hed hun. Hun var let buttet og havde langt, lyst hår. Frank kunne genkende hende som den, der havde råbt om barnlighed i klassen, da de gjorde nar af Mikkel. Hun kom hen til en gruppe af pigerne, der sad ved nabobordet og snakkede. Deres samtale ophørte brat, og de vendte som et sammenhængende væsen ryggen til hende og svarede ikke.

Hun gik hen til to andre piger, der i dette øjeblik trådte ind ad døren. Derpå kom hun hen til den gruppe drenge, der sad ved samme bord som Frank, og spurgte dem. Han var sunket i egne tanker, men han blev nærværende igen, da de alle rejste sig og gik. En af dem prikkede ham let på ryggen og sagde: — Kom, Frank! Han efterkom ikke opfordringen, men kiggede op på Mia.

— Undskyld, jeg sad i mine egne tanker.

— Jeg spurgte, om der var nogen, der kunne finde ud af vores matematikopgave.

Han tog sit hæfte op af tasken, slog op på opgaven og begyndte at forklare. Hun lyttede og skrev ned. Indimellem faldt hans øjne på Birgit, der stirrede olmt på ham. Han spurgte hende, om hun ville låne en kikkert, hvilket fik hende til at se endnu mere olm ud.

Da Mia havde forstået, hvordan opgaven hang sammen, kom en af klassens drenge løbende og klappede hende på ryggen. Hun for forskrækket sammen. Han var hurtigt væk.

— Vend dig lige om, sagde Frank.

Hun gjorde, som han sagde, og han konstaterede, at der var et klæbemærke på hendes ryg, hvor der stod — luder med store bogstaver. Frank pillede mærket af hendes ryg og rakte det til hende.

— Hvorfor gør de det? spurgte han.

— Bare jeg vidste det. Men tak for hjælpen med opgaven. Hun rejste sig og gik.

Da kom drengen, der havde klasket mærket på hendes ryg, hen til ham.

— Vi har aftalt, at vi ikke skal snakke med Mia, så det må jeg bede dig om ikke at gøre.

— Hvem fanden har aftalt det? Dig og din bændelorm?

— Vi er alle i klassen enige om det.

— Hvorfor? svarede Frank som et piskesmæld.

— Hun er en luder. Hun tog af sted med en vildfremmed mand i fredags.

— Hvad så?

— Hun er en luder, for fanden.

— Du sad med den ene pige efter den anden på dit skød. Skal vi så kalde dig en trækkerdreng?

— Det er noget andet!

— Hør lige efter, bror lort. Jeg lader mig ikke kommandere med, hvem jeg skal snakke med og ikke snakke med. Find hellere nogle andre babyer at spille Kong Gulerod overfor!

— Hold kæft, din idiot, så er hele klassen da babyer.

— Det skulle man også tro med alt det grin og pjat, der er i timerne.

— Du er fandme så fucking skinhellig, at det halve kunne være nok. Men så snakker vi heller ikke med dig, så du ved det.

— Fint, jeg er også helst fri.

Knægten gik ud af opholdsstuen. Kim var kommet.

— Hej Kim, jeg så ikke, du var kommet.

— Hej Frank. Hvad var det, I skændtes om?

— Idioten og hans idiotklub vil have, at vi skal lade være med at snakke med den nye pige. De siger, hun er en luder.

— Hvorfor dog?

— De siger, hun tog af sted med en vildfremmed mand ved festen i fredags.

Det fik Kim til at brase i latter.

— Hvad fanden griner du af?

— Det var hendes storebror, der kom og hentede hende i bil, fordi hun havde langt at gå hjem.

Nu fulgte Frank trop og klaskede så hårdt i bordet af grineflip, at de to kaffekopper gav et hop. Han blev hurtigt alvorlig igen.

— Jeg snakker med hende, når hun snakker med mig, uanset hvad de røvhuller siger. Men noget andet er: Hvordan tror du, at Mikkell har haft det i weekenden?

— Jeg snakkede i telefon med ham i går. Det har været et rent helvede.

Mikkell trådte ind og hilste på sine to kammerater.

— Nå, hvordan er det gået? spurgte Frank.

— Det kunne være gået værre, sukkede Mikkell. — Hvordan var festen?

— Det var meget sjovt, sagde Kim, — men hende den nye pige fik uforskyldt et blakket rygte.

De satte Mikkell ind i sagen.

— Hvad er det for nogle sladretasker, vi går i klasse med, mumlede han. — Ja, min far er jo faldet i vandet igen, og så er det bare ikke til at

styre, men det ved I jo.

Det ringede, og de tre drenge gik ind i klasseværelset, hvor en del af klassen allerede havde sat sig. Kim faldt hen i drømmerier, Mikkel spekulerede over den weekend, han havde haft, og Frank kiggede rundt i klassen. Da Mia satte sig på den plads, hun havde udvalgt sig ved ankomsten for en uge siden, rejste de, der sad nærved, sig demonstrativt og satte sig et andet sted.

Deres lærer trådte ind.

— Vi skal have startet på dagens lektie, sagde han. — Hvad siger Mia?

Hun nikkede og begyndte at læse op fra dagens lektie.

— Pas på, læreren bliver forført, sagde en fyr i klassen.

— Må vi så få ro! sagde læreren. — Det er første år på HF det her, ikke en børnehaveklasse.

Mia læste roligt op og oversatte teksten.

— Ja tak, det var en korrekt oversættelse. Hvad handler teksten om?

Hun gav sig til at forklare det. Da teksten handlede om en kvinde, der overvejede et ægteskabeligt sidespring, var det nærliggende for klassen at komme med bemærkninger. Læreren råbte forgæves på ro flere gange. Mia begyndte efterhånden at stamme, men svarede korrekt på spørgsmålene.

Da gik læreren videre til den næste i rækken.

Kim hvilede hovedet på den ene hånd. Var dette ikke netop, hvad han troede, han var færdig med, da han valgte HF i stedet for gymnasiet? Han kvalte et suk.

Det blev frikvarter, og de tre unge mænd satte sig sammen i opholdsrummet.

— Det kan ikke være rigtigt, at det skal være sådan i timerne, efter vi er gået ud af babyskolen, sagde Kim.

— Jeg er enig, indskød Mikkell.

Frank sad med front mod lokalet og iagttog, hvordan alle vendte ryggen til Mia.

Næste time stod på biologi i et andet lokale end det faste. Her var der udstoppede dyr, plancher og hvad der ellers hørte til et biologilokale. De sad to og to som i folkeskolen.

I disse timer sad Kim og Mikkell sammen, mens Frank sad alene i rækken ved siden af. Da Mia satte sig på en plads, rejste pigen ved siden af sig op og gik over til et andet bord. Da Mia havde sat sig, råbte drengene fra bordet bagved, at de ikke kunne se for hende. Hun konstaterede, at det gjorde de ikke vrøvl over i sidste uge, og at hun desuden var temmelig lav, men de fastholdt deres påstand, så hun rykkede til et andet bord. Der var igen nogle, der råbte, at de ikke kunne se for hende, og i samme åndedrag kaldte hende en ludertøs.

Hun rejste sig forvirret og kiggede efter en ny, ledig plads. Frank pegede på den ledige plads ved siden af sig selv. Hun smilede og satte sig ved siden af ham. Da begyndte en lyskrøllet dreng bagved at sige, at han ikke kunne se for hende. Frank vendte sig om.

— Du lukker røven! snerrede han.

Der sænkede sig en stilhed over klassen, da deres biologilærer kom ind. Som sædvanlig skulle næste times lektie gennemgås.

Foran Kim og Mikkel sad to piger, Iben og Ghita. De to piger havde Mikkel snakket en del med de sidste par uger. Kim undrede sig over, at Mikkel så hurtigt faldt i snak med piger. Han klagede ellers altid over, at han ikke havde pigetække.

Læreren var i gang med at forklare om celledeling. Kim mindedes, at han havde haft det i folkeskolen, hvor han ikke havde hørt særlig godt efter. Alligevel hjalp det på forståelsen, at han havde haft om det før.

Iben og Ghita så åndsfraværende ud og begyndte at hviske sammen. Iben vendte sig flere gange om og smilede til Mikkel. Kim kunne ikke lade være med at tænke på, at det kunne blive begyndelsen til, at deres forhold ændrede sig. Det var nye personer, som Mikkel søgte kontakt med. Ville han søge mere mod dem?

Snart var den time slut. Efteråret viste sin ankomst uden for vinduet. Der var ikke

solskin; himlen var grå, og de første træer begyndte at miste bladene. Mikkel indledte en samtale med Iben og Ghita, som Kim hørte med et halvt øre.

— Hvad siger du, Kim? sagde Ghita pludselig.

— Hvad?

— Synes du, at Nina er en flot pige?

— Ikke udpræget.

— Det synes jeg heller ikke, indskød Mikkel.

De gik alle fire hen til stambordet i opholdsrummet og satte sig. Samtalen fortsatte i samme skure om andre i klassen. Nu blev det Mia, hvilket mishagede Kim. Da Frank og Mia kom og satte sig, blev de stille, men snart begyndte samtalen igen.

— Snakker I altid om andre? spurgte Mia.

— Lad dog være med at være så from, sagde Ghita.

Kim indledte en separat samtale med Frank og Mia. Den kom dog ikke til at vare længe, inden den blev afbrudt af klokken.

—

Resten af dagen forløb roligt. Kim gik hjem og faldt ned på sin sovesofa. Der plejede sjældent at gå lang tid, før hans forældre kom hjem, så han ville nyde den smule ro, der var.

De ankom samtidig.

— Nå, sagde hans far, — hvad har I lavet i dag?

Kim gjorde rede for, hvad de havde lavet i timerne.

— Det er dejligt, at du ikke længere går i folkeskolen. Det er nok en mere voksen holdning, der præger dem, du går med.

Kim rømmede sig, han tøvede lidt med svaret.

— Jo, sagde han.

Han kunne ikke benægte, at det var et fremskridt på nogle områder. Han havde to venner, hvilket han ikke havde haft i en stor del af skoletiden, og han havde da også mere lyst til at lære nu end dengang.

— Og du er glad for at gå der? spurgte hans mor.

— Jo, det er jeg da.

Det var ikke helt løgn, for han kunne godt lide lærerne. — Men nu skal jeg lige i gang med dagens lektier.

Han rejste sig og gik ind på sit værelse for at arbejde på dem.

—

Mikkel kom hjem til sin far, der var brødebetyngt over det, der var sket.

— Synes I ikke, jeg er forfærdelig? spurgte han.

— Nej, far, du er ikke forfærdelig. Vi holder

jo af dig!

— Men når jeg sådan ryger på den hele tiden...

— Det er værst for dig selv.

— Men også slemt for jer, ikke?

Mikkel rømmede sig. Det var umuligt for ham at benægte det.

— Vi må gøre noget ved det, sagde han.

— Men hvad?

— Mon der ikke kunne være nogen, vi kunne spørge om råd?

Den samtale var de igennem hver gang. Hvem der bare havde en tryk familie som Kim.

—

Frank gik hjem og undgik omhyggeligt at snakke med sin mor og søster. Han satte sig ned og tændte for radioen, hvor han stillede ind på den klassiske kanal. Malenes klaverspil havde fået ham til at lytte mere til den slags musik.

Nu skar hans lillesøsters anlæg igennem. Han sukkede. Hvem der bare kunne få sin egen lejlighed.